

Magánélete a Huszár-villában

Nógrádverőcén, az 1931 nyarán megvásárolt ún. Svadló-villában él – amikor épp itthon tartózkodik – , amely Verőce egyik legmagasabb pontján helyezkedik el. Pufi tehát ide vonul vissza, távol a város és a szakma zajaitól, még a harmincas évek közepe táján is, a magyar gazdálkodók egyszerű és nyugodt életét élve. **Kúriájának falain** olyan kortárs magyar festők képei lógnak, amelyek közül nem egy ma a **Nemzeti Galériában** található, némi áttétellel persze. (Amerikába településekor szinte mindenét értékesíti, rokonoknál rejti el) Jó ízléssel választja el az igazi művészi értéket a kor divatjától, és olyan festőket támogat többek közt vásárlásaival, akik akkoriban nehezen tudják értékesíteni műveiket, de művészetük kultúránk szerves része azóta is, mint **Csók István, Rudnay Gyula, Vértés képei**. Rendkívüli hiegedű gyűjteményének darabjai között megtalálható volt **Stradivari, Del Gesu, Amati**, és ezek elsőrangú kópiái is. Akkoriban kevés ilyen jó szemű, ugyanakkor gáláns mecénást, művészetpártolót lelni kis hazánkban.

“Keserves évek fárasztó munkájának gyümölcse ez a kis birtok” – mondja Huszár Károly végigtekintvén házában. – „**Naponta gyermekjes örömmel ébredek itt a verőcei kis birtokomon**, s arra gondolok, hogy ezért a nyugalomért és megelégedettségért érdemes volt kaktuszbokrokba ülnöm, kocsiról, autóról lelesnem, bokros ló hátán ügyetlen cowboyként lovagolnom, Hollywoodban, negyvenfokos hőségben – mások mulattatására. Ez a birtok némiképp kárpótol azokért a keserves órákért, amikor vázákat törtek el a fejemen, lekváros lepényt vágtak az arcomba” – és a volt hollywoodi magyar burleszkszínész jóízűen nevet – már **Verőcén** -, azon a bohóc munkán, amely annak idején az ő számára nem ritkán kínzást, bosszankodást és némi megalázottságot jelentett. “**Boldog vagyok** – mondja -, most már első sorban gazdálkodó vagyok, aki meg tud élni a földjéből, s csak másod sorban színész.” A Huszár-villa, ahogy eztán nevezik, a nyugalom és a visszavonulás szigete a művész számára. “Természetesen nem mondok végleg búcsút a filmnek és a színpadnak – folytatja 1933-ban -, de itt, a „**Huszár-laktanya**” nyugodt árnyékában lesz elég erőm ahhoz, hogy a jövőben csak olyan szerepet játsszak el, amely nem csak pénzt hoz, hanem százszázalékos színészi, művészi kijelégüléssel is jár.”

A verőcei évek

A harmincas évek második felére már egyre kevesebb szerepet vállal. Visszahúzódva, többnyire verőcei birtokán található. Lovaival van elfoglalva, vagy kertészkedik helybeli segítőivel. Időnként a korabeli hazai és külföldi művészvilág jár hozzá egy-egy fogadásra. Ilyenkor Pestről Huszár saját kocsisa hozza-viszi gyakran a vendégeket. Verőce kedvesen bánt a hírneves hazatelepülőkkel első pillanattól fogva. Már az elején, még amikor alig egy esztendeje lakik Verőcén, a helybeliek régi szokásuknak megfelelően “**díszbíró**” választanak az őszi szüret alkalmából, és 1932-ben Huszár Pufit kéri fel erre a néhány órás, de nagy tisztség betöltésére. Pufinak díszes bírói ruhát kell csináltatnia erre az alkalomra, a szüreti mulatságra. “**Alig egy éve lakom itt köztetek, de Verőce máris második hazám, semmi áron nem tudnék megválni tőle. Okosak és érdekesek itt az emberek, szeretem őket. Még jobban, mint a hollywoodiakat.**” – mondja meghatódottan Huszár Pufi. Büszke házára. A forró nyári napokra kialakított ún. Mátyás Terebben nagy fapadokon lehet hűsölni, gyönyörű műves, rácsos kapu és vascsillár lóg a mennyezetről, no és a terasz... onnét Visegrádig ellátni. Víztornya pedig már a korszerűség egyik jelképe lehet itt a magaslaton. Szereti alkalmi barátját, a Tisza nevű – egy reggeli séta alkalmával hoozácsapódó – keverék ebet, akjt onnantól fogva magával visz mindenhol. Verőce Huszár számára maga a béke.

Közszereplése is lassan korlátozódik a Magyar Rádióra, ahol folytatásos felolvasásokat tart, melyekben régi hollywoodi élményeit és más történeteit osztja meg a hallgatósággal, sőt, a múltó éter hangjait írásban is rögzíti. Rádió-előadásai könyv alakban megjelennek “**Egy kövér ember meséi**” címmel (1935) melyet a kastély felső szintjén, a Dunára néző dolgozószobájában vetett papírra.

A harmincas évek vége felé pedig jószerevével már nincs hír felőle. Visszavonultan él feleségével és csekélyke udvartartásával, remeteként a Dunakanyarban, távol a numerus clausustól, a politikától, és rettegve hallja a hírt a kitört újabb, világméretűvé terebélyesedő háborúról. Csak idő kérdése, és a vég utoléri a nyugalom szigetének tekintett birtokán. Elmúlt ötvenesztendő, és békés kertészkedéssel, gazdálkodással elképzelt öregségének képe végképp szertefoszlik. Hívják Amerikából, az egyre rosszabb háborús hírek hallatán, a régi filmes barátok tehát nem feledkeznek el róla. Fontolgat és mérlegel, aztán egy nap a kívándorlás mellett dönt. Megkezdí magyarországi életének felszámolását. Sok mindenét értékesíti, eladja, vagy épp elajándékozza, végül néhány képzitáskára apadt holmijával nekivág a nagy útnak, ..